

FOUR ELEPHANTS IN A P&G CAR

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

VIER OLIFANTE IN 'N P&G-MOTOR

THE P&G SAGA · 04

Dit was skaars een jaar ná die publikasie van gillettenarrative.

Toe lui die foon.

Die nommer het geen ruimte vir twyfel gelaat nie. Kode plus een.
Die Verenigde State. Iemand van die huis af wou van my weet.

“Halo. Goeiemôre. Mnr. Frega?”

“Ja, asseblief.”

“Ek is Anna. Van P&G in Cincinnati.”

“Van wie?”

En ek antwoord: kyk, my seun moet eers nog trou, dan kinders kry, en dan sal ek die bestelling by my groothandekliënt plaas. Ek hoop om Pampers vir meisies te bestel – so kan ons seker wees dat ’n dogtertjie gebore word. Ek koop nie direk by die maatskappy nie – ek het nie die kapasiteit nie. Of die rakspasie vir die uitstallings nie.

Sy begin lag. Ek kan hoor sy het nie iemand soos ek verwag nie.

Dan vertel sy my vinnig dat sy die uitvoerende hoof se sekretaresse is. Of ek vry is vir ’n kort gesprek en hoe sy hom na my kan deurskakel.

Maar hy is ’n Indiër. Van Indië. As ek reg onthou, praat hy drie tale.

“Skakel hom deur. Kom ons kyk wat hy wil hê.”

“Halo. Goeiemôre, Frega. Dit is mnr. J. Hoe gaan dit?”

“Goed, Meneer die President. En met u, hoe gaan dit?”

“Goed, dankie. Hier ook.”

“Sê my, Meneer die President. Wat kan ek vir u doen?”

“Maar nou het ek net 70 dollar. As u ’n lening nodig het – bly binne daardie bedrag.”

Hy glimlag. En stel my gerus. Niks van daardie aard sal gebeur nie. Ten minste nie nou nie.

“Luister, Frega. Jy het meer as ’n jaar gelede ’n webwerf gebou – gillettenarrative – waar jy narratiewe produkte, klank en lokprente weggee. Ek het gelees wat jy aan my opgedra het. Maar my kollegas het my ingelig dat dit nie net ons drie is wat lees nie. Heelwat meer.”

“Ons is reeds verby een miljard. En ons begin skaars. En langs die pad het jy al ons Gillette-soektogte op die web oorgeneem. As ons ’n nuwe produk op die mark wou bekendstel, sou ons jou moes vra om ’n paar baniere binne jou webwerf te plaas.”

“So, wat doen ons, Frega?”

“Meneer die President. Die eerste ding om te doen – soos die boere altyd gesê het – is om seker te maak dat ’n dogtertjie gebore word. So waarborg ons meer verbruikers. Hoër winste. En dividende.”

“Dan sien ons die res. Wat die banier betref – geen probleem nie. Ek doen dit verniet. Ek vat nie geld van my moeder nie.”

“Moenie oor my bekommer nie. Ek leef volgens die karakter van Moeder Gillette. Sy los nooit nie.”

“Ek het gedink,” sê die President, “om jou te kom besoek. En ek sal die ondertekende papierdollar saambring. Dié wat jy so vriendelik aan die hele wêreld bekend gemaak het. En ek sal daardie mortadella-toebroodjie eet waarna jy my so laat smag het – sonder dat ek dit ooit geproe het.”

“Dis perdevleis, Meneer die President. As dit met u geloof werk – wonderlik. Anders gaan ons vir ’nduja. Pittige Kalabriese rissiepasta.”

“Nou. Voordat u op daardie vliegtuig klim – ek het ’n Indiese raaisel vir u.”

“As u vier olifante van een stad na ’n ander moet skuif. En u moet hulle in ’n klein motortjie pas – ’n P&G-ekonomiemodel, want ons moet geld spaar. Waar sit u hulle?”

“Hmm. Frega. Twee op die voorste sitplekke. En twee agter.”

“Dankie, Meneer die President.
U kan op daardie vlug klim.”

“Dit sal ’n plesier wees om u te verwelkom.”

Ferdinando